

ES PEDRIS LLARG

Núm. 14
TRIMESTRAL
desembre
1990

Revista Municipal d'Informació i Cultura

BEGUR / ESCLANYÀ

EDITORIAL

Estem en perill

Hi ha moments en els que tothom està d'acord en alguna cosa. Avui en tenim una: el projecte de port a la Platja del Racó que la societat Marina Begur, S.A. ha presentat davant la Generalitat de Catalunya i, que aquesta està tramitant acceleradament, no és bo per a Begur. No es pot comparar amb la idea guanyadora del concurs promogut per l'Ajuntament, del que en va sortir una bona idea que beneficiava al poble i permetia una mena de cogestió del Port amb l'Ajuntament.

No podem acceptar aquest projecte. No podem acceptar la forma com s'està intentant donar la volta a la voluntat popular representada en la unanimitat del Ple de l'Ajuntament ratificant l'acord del Jurat del Concurs d'Idees ans esmentat, que donava com a guanyadora la idea presentada per Port de Begur, S.A.

És difícil creure que se'ns pot imposar un projecte que ha entrat per la porta de darrera i, que es pot arribar a construir, sense control municipal, un «macroport» de quasi 1.000 amarraments, que eliminaria de cop quasi tota la platja de l'Illa Roja, que no contempla cap carretera que comuniqui el port amb el poble, que no té en compte el Club Nàutic de Sa Riera, que no presenta cap projecte de recuperació de platges, que no aporta cap quantitat de diners ni altres béns al municipi i que ni tan sols preveu la participació de l'Ajuntament en la seva tramitació i posterior gestió.

Aquest projecte no és bo i l'Ajuntament està disposat a iniciar, si cal, una recollida de signatures per oposar-nos, amb totes les conseqüències i també a fer els possibles perquè es respectin les decisions del Ple de l'Ajuntament per tal de garantir un port que no representi un atemptat paisatgístic, que alliberi Sa Riera de barques, que recuperi totes les platges que puguin estar afectades per la seva construcció i que compleixi tots els altres compromisos adquirits pel guanyador del Concurs d'Idees.

Illa Roja

Penso, que ara sí que és el moment de recollir signatures. Ara que coneixem un Projecte Real, presentat per Marina Begur S.A. un projecte amb tots els detalls i amidaments que signifiquen la paraula «projecte», i demostrar el desacord. No abans, que era oposar-se a una idea guanyadora d'un concurs (Port de Begur, S.A.), que encara no té un projecte ferm que li doni forma i que l'Ajuntament ha promès repetides vegades que es farà, amb bona entesa amb Port de Begur, S.A. i en benefici del poble i del nostre turisme per garantir un millor futur per a tots.

L'ALCALDE

ES PEDRIS LLARG

Revista Municipal
d'Informació i Cultura

Núm. 14
TRIMESTRAL
Desembre 1990

...

Edita:
Ajuntament de Begur

Redacció:
Arxiu Històric Municipal
Servei de Català

Imprimeix:
Impremta Palé, S.A.L.
Clavé, 35 - Palafrugell

Dipòsit Legal:
GI 802-1987.

...

Els conceptes i opinions sostinguts en els articles signats que apareixen a **ES PEDRIS LLARG** no representen, necessàriament, l'opinió d'aquesta revista.

Recordem que les pàgines d'**ES PEDRIS LLARG** són obertes a tothom. Qualsevol persona que vulgui emetre llur opinió o col·laborar en la revista ha de lliurar els originals a la Redacció.

Brigada Municipal

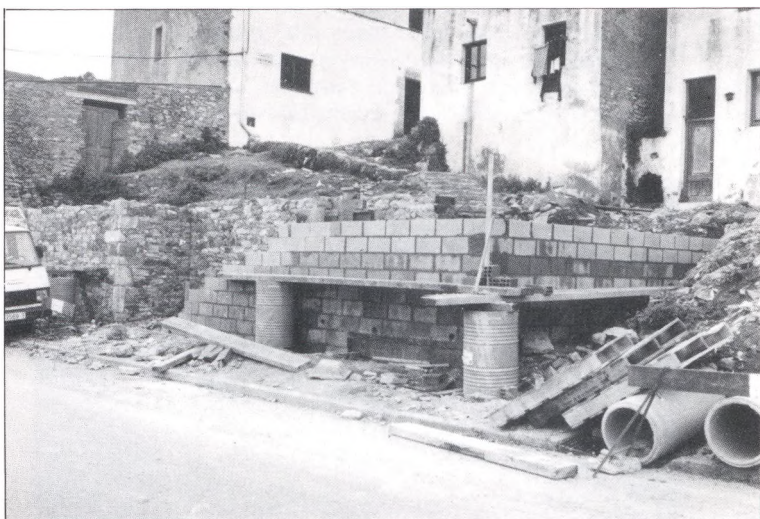
Pont
de Can Codina
d'Esclanyà

Un cop acabades les obres del Pont de Can Codina, la Brigada d'Obres Municipal ha construït murs de reforçament de pedra a banda i banda de les dues rieres que hi aboquen per evitar el desgast.

Zona
Industrial de
Les Arenes

Tot continuant les obres de la Zona Industrial de Les Arenes, ara s'ha acabat l'encintat de les voreres, i s'hi ha fet la instal·lació subterrània per a l'enllumenat públic i la xarxa de clavegueres per a fer les connexions que calgui.

Carrer
de
Clos i Pujol

S'està acabant el remodelament del tram final d'aquest carrer, que era ja intransitable, fent-hi escales, rampes, murs de pedra i enjardinament. Alhora, s'han canalitzat l'androna que ve del carrer de Vera i del carrer de Sant Antoni, fent-la passar per sota la carretera i abocar a l'altre costat.

L'Associació de Veïns de Sa Tuna rectifica

Text íntegre del conveni establert entre l'Ajuntament de Begur i l'Associació de Veïns de Sa Tuna, en relació a les manifestacions expressades, en el seu moment, per l'Associació relatives a les conseqüències provocades a la platja de Sa Tuna pel trencament del col.lector.

A l'Alcaldia de Begur, dia 10 de juliol de 1990, REUNITS:

Per part de l'Ajuntament en Carles Alsina Carrera, Alcalde President de l'Ajuntament, assistit pel Secretari de la Corporació; i de l'altra part:

En Pere Pi Pou, major d'edat, advocat, amb domicili a c/. Balmes, 335 àtic 1.ª, Barcelona i amb D.N.I. núm. 37.407.662 actuant com a President de l'Associació de Veïns de Sa Tuna.

Tal i com intervenen es reconeixen la mútua i necessària capacitat per aquest acte, segons diuen tenir, i **MANIFESTEN, CONVENEN I PACTEN:**

I.- Que vistos els fets que es van produir a la Platja de Sa Tuna durant el mes d'agost de 1989 per la rompuda del col.lector, i després d'alguns intents d'arribar a clarificar les actuacions, és voluntat d'ambdues parts establir d'acord amb els següents termes:

«Vistos els fets que es van produir a la platja de Sa Tuna durant el mes d'agost de 1989 per la rompuda del col.lector i que com a fruit de l'actuació preocupada de l'Associació de Veïns de Sa Tuna en defensa dels banyistes, va trascendir a la premsa en forma perjudicial i desprestigiosa del Municipi de Begur, ES FA PÚBLIC l'acord pres entre l'Ajuntament i el

Foto Carreras

representant de l'associació, Sr. Pere Pi Pou, consistent en declarar:

1) Que l'Ajuntament de Begur va tenir en tot moment una actuació ràpida i enèrgica per solventar el problema, assistit, segons manifesta la pròpia Corporació, de l'Empresa SEAR S.A. que fa el manteniment i conservació de l'emissari.

2) Que la platja de Sa Tuna, com s'ha comprovat, mai va estar contaminada per sobre de les directrius del consell d'Europa referides a la qualitat de les aigües de banys, i que serveixen per a concedir la Bandera Blava.

II.- Que aquest acord, serà publicat per l'Ajuntament i l'Associació de Veïns de Sa Tuna conjuntament en un dels diaris de més tirada a la província de Girona, en un termini de trenta dies des del dia d'avui.

III.- Que les parts desisteixin de qualsevol acció que haguessin pogut interposar pels fets esmentats, i no tenen res a reclamar en aquest sentit.

I en prova de conformitat signen el present document quina eficàcia la tindrà des la ratificació pel Ple de l'Ajuntament.

Policia Local

SERVEIS, ACTUACIONS I RESULTATS

De nou, el cos de la Policia Local d'aquest municipi s'adreça a tots els vilatans per a informar-los de les seves tasques i resultats.

Abans de tot, però, volem agrair la vostra col.laboració que fa que les nostres actuacions i serveis siguin encertats i més eficaços, i per tant, obtenir-ne millors resultats.

I, per acabar, recordar que estem al servei de tots els veïns d'aquest municipi i de qui ens visita, insistir també en el fet que el benestar comú requereix l'esforç de tots, i desitjar-vos per últim unes Bones Festes.

Antonio Rodríguez López
Cap de la Policia Local

DESGLOSSAMENT I COMPARANCES DELS ATESTATS GESTIONATS A TRAVÉS D'AQUESTA POLICIA LOCAL

En presentar les dades per a aquest informe només teníem les comparances entre gener i setembre de 1990, però són suficients per remarcar que s'ha pogut aconseguir una important disminució dels fets delictius, concretament podem dir que la minvada volta el 45% menys respecte del 1989. Vegem els números:

- Atestats gestionats al 1988 . . . 130
- Atestats gestionats al 1989 . . . 142
- Atestats gestionats al 1990 . . . 83

DETENCIONS

Durant aquest exercici 1990 s'han detingut 6 persones, que tal com correspon, han estat traslladades al Quarter de la Guàrdia Civil de Begur, que se n'ha fet càrrec tal com marca la Llei.

ACCIDENTS

Pel que fa als accidents de circulació, se n'han comptabilitzat 10, igual que durant el 1989. Cal remarcar també un important descens respecte del 1988, i que han estat accidents de poca importància pel que fa a danys personals.

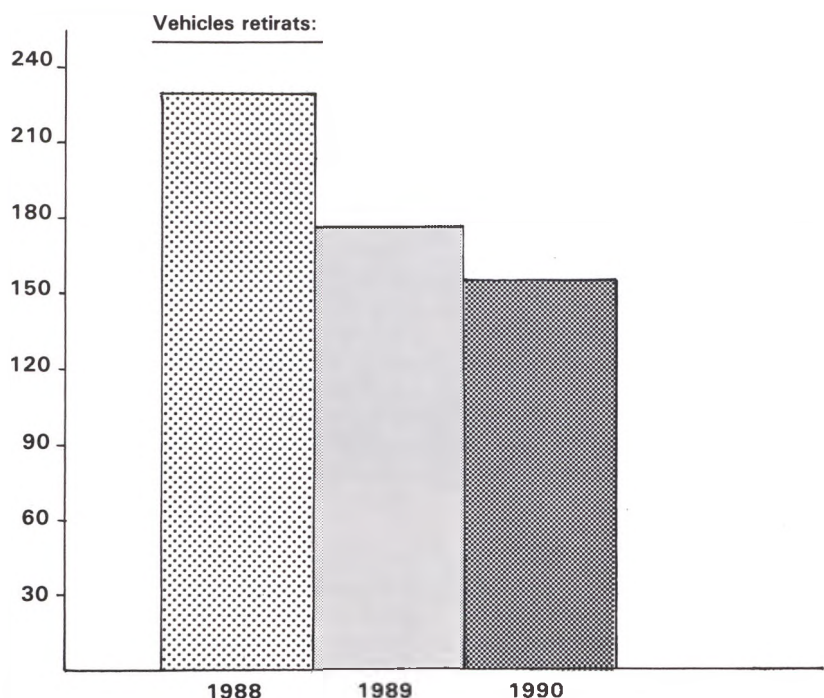
Hi ha hagut, però, danys materials, ha estat necessària, sovint, la presència de la grua i de la Policia Local per a regular el trànsit.

SERVEI DE GRUA

Durant el període comprés entre l'1 de juny i el 30 de setembre, la grua ha retirat de la via pública un total de 158 vehicles, que desglossats per matrícules són:

Matric. de Barcelona:	80	. . .	50,6%
Matric. de Girona:	30	19%
Matric. de l'estranger	36	. . .	22,7%
Matric. resta d'Esp.:	12	. . .	7,6%

És important analitzar la gràfica comparativa dels anys anteriors, que ens mostra una important millora dels ciutadans a l'hora d'aparcar els vehicles:

CICLOMOTORS RETINGUTS

El problema que hi ha amb aquests vehicles és que sovint són objecte de robatori. Per tant, quan la Policia Local aturava algun conductor de ciclomotors per haver comés una infracció, aquest havia de presentar la documentació personal i la del vehicle. Si no disposava d'ella, el ciclomotor era retingut fins que el conductor demostrés ser-ne el propietari, i així recuperar-lo.

Amb aquesta actuació obtenim els següents resultats:

- 14 ciclomotors retinguts.
- 8 ciclomotors recuperats pels propietaris.
- 6 ciclomotors que són encara al dipòsit de vehicles municipal.

TRUCADES TELEFÒNIQUES

L'Oficina de la Policia Local rep gran quantitat de trucades dels veïns i molt diversificades: tallades de llum, fugues d'aigua, problemes de sorolls, requeriment de presència policial, problemes de circulació, etc...

En tots aquests casos, o es dona la informació requerida o es porta a terme la gestió escaient per tal de solucionar el problema concret.

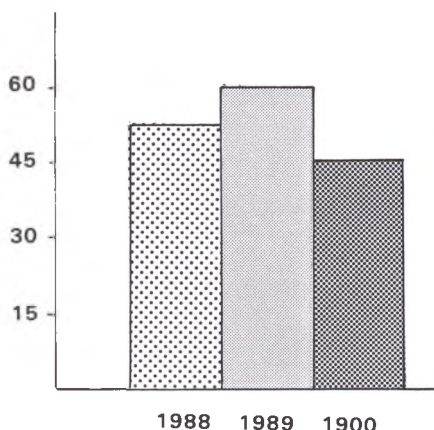
RECUPERACIÓ I TRAMITACIÓ D'OBJECTES I/O DOCUMENTS ROBATS

Durant aquest exercici 1990 ens han estat lliurats 45 objectes (carteres, documents, claus,...) que solen ser trobats als marges de la carretera, als boscos i als contenidors. L'actuació de la Policia Local és contactar amb els propietaris (quan se'n coneix el nom i l'adreça), a través de telèfon, carta o dels consultats, i retornar-los.

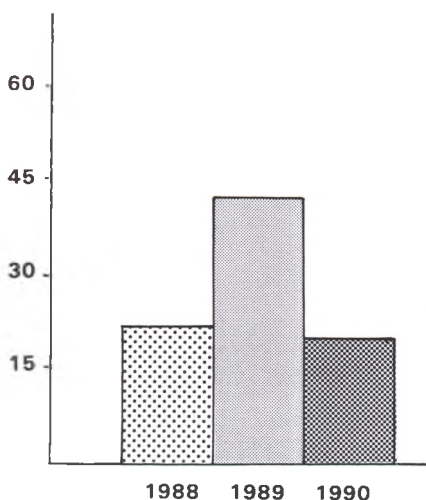
Els objectes que han pogut ser retornats són:

- 10 carteres
- 8 maletes
- 3 documentació vària

Objectes recuperats

Objectes lliurats

COL.LABORACIÓ AMB L'ASSISTÈNCIA MÈDICA

La Policia Local treballa amb la col.laboració directa amb els serveis sanitaris municipals atenent al públic en els següents casos: localització del metge de guàrdia, informació d'horaris i telèfons, acompanyament i trasllat dels sol.licitants, obertura i vigilància del consultori a la nit a instància dels metges, etc...

A part, s'ha col.laborat molt estretament amb el metge de reforç, durant l'estiu, a qui se li lliurà un aparell de ràdio-telèfon a distància on rebia tots els avisos a través de l'emissora de la Policia.

I, d'igual forma es feia atenent aquelles persones que necessitaven fer ús del servei d'urgència de la farmàcia, acompanyant-los davant el titular per a ser atesos.

ASSISTÈNCIA EN INCENDIS

Afortunadament cal dir que han estat pocs i poc importants els incendis localitzats en el nostre municipi, concretament n'hi ha hagut 4 que representen un 50% menys que durant el 1989.

La funció de la Policia Local en aquests casos és posar-se en contacte amb el cos de Bombers, col.laborar amb ell i ampliar el servei fins haver finalitzat o controlat del tot l'incendi.

ACTIVITATS

Volem només remarcar, que quan més dinamisme té un municipi, més necessita la col.laboració de la Policia Local, perquè, deixant de banda les tasques que els correspon, cal que siguin presents i col.laborin en qualsevol tipus d'acte o esdeveniment públic: sardanes, mercats setmanals o esporàdics, concerts i actuacions, Festa Major, voltes ciclistes, proves esportives en terrenys públics, actes pel carrer per a mainada, etc...

Urbanisme

PERIODE	HABITATGES	HABITATGES	HABITATGES	HABITATGES	ALTRES	TOTAL
		UNIFAMILIARS AILLATS	UNIFAMILIARS ADOSSATS	PLURIFAMILIARS EN BLOC		
1990 III TRIMESTRE	INICIATS	8	1	0	0	9
	ACABATS	32	2	6	1	41
1990 ACUMULAT	INICIATS	20	15	13	5	53
	ACABATS	69	42	59	3	173

Dades trimestrals sobre habitatge referents al municipi de Begur
(Font: Col.legi Oficial d'Aparelladors i Arquitectes Tècnics de Girona)

Port Begur

En aquest apartat de la Casa de la Vila i des de la Conselleria de Turisme, voldria deixar clares o si res més no, donar una mica de llum, a algunes opinions que s'han publicat a la premsa referents al projecte de construcció del port esportiu «PORT DE BEGUR».

Des del primer moment que decidírem presentar la candidatura conjunta PSC-CUBE a les eleccions municipals de l'any 1987, les nostres idees i propostes han estat clares i precises. Mai hem dubtat d'elles i ningú podrà dir que hem jugat a oportunitats polítics.

Les nostres propostes electorals i el seu desenvolupament posterior han estat clares i fermes, això sí, dialogants i tractades amb la sensibilitat que el temps i la realitat de cada dia ens demana o obliga.

La proposta d'ubicar el port esportiu a la platja del Racó, fou una proposta clara des del primer moment, reafirmant-la tot seguit de conèixer el resultat electoral, ja que segons el nostre parer és el lloc més adequat, i diria que l'únic lloc possible en tot el litoral, des de la platja del Racó fins a Palamós. Aquesta opinió és, a més, recolzada per diferents organismes oficials.

Els dos grups polítics que vam presentar candidatura a les últimes eleccions municipals, portaven en el seu programa la construcció d'un port esportiu.

En converses a principis de l'actual legislatura amb alguns membres del CiU, veien el futur port en llocs com la platja Fonda, Rec de Ses Graies, Sa Tuna o Aigua Freda. CiU estava disposat a sacrificar aquestes platges amb tota naturalitat i així ho han manifestat sempre.

No entenc, com és, que ara tiren llenya al foc jugant amb els sentiments d'algunes famílies, fent que es manifestin en lloc d'ells.

Respecto l'opinió d'aquestes persones, que s'han manifestat últimament en vers el tema que ens ocupa, però

crec que en el seu moment no s'informaren degudament. No deuen saber que el projecte guanyador del concurs d'idees no és definitiu i que tant l'Ajuntament com el MOPU i el Departament de Ports i Costes de la Generalitat, exigiran totes les modificacions i garanties que calguin tant pel que fa a impacte ambiental com de dinàmica litoral.

Està clar que l'entorn de la platja del Racó canviarà, però no necessàriament ha de ser per a pitjor. Estem convençuts que el resultat serà un lloc atractiu per a molts visitants i begurencs, a part de l'important moviment que representa tant humà com econòmic.

Per descomptat que Begur en sortirà molt més beneficiat de la presència del port que no pas de l'actual platja del Racó, i per això la petició publicada a la premsa demanant a l'Alcalde i al Regidor de Turisme la retirada del projecte del futur port, és impensable. No és una decisió de dues persones, quan la gran majoria del poble està d'acord en la seva construcció.

El rumor de voler presentar una gran quantitat de firmes davant l'Ajuntament, en contra del port no té cap validesa atès que han estat recollides en els pobles del voltant de Begur i no a Begur mateix.

Gabriel Olvera i Herrera

MEDI AMBIENT

Centre d'Estudis del Mar

Organitzat per l'Associació Nereo i amb el suport de la Direcció General del Medi Ambient de la Generalitat, la Diputació de Barcelona i l'Ajuntament de Begur, els dies 8 i 9 de setembre van tenir lloc al Mas d'en Pinc les Primeres JORNADES SOBRE MEDI AMBIENT I ECOLOGIA.

S'hi van aplegar sobre un centenar de persones majoritàriament del camp de la biologia, l'administració i la docència. En el decurs dels dos dies s'hi van exposar i discutir diversos temes relacionats amb el títol de les jornades.

Van intervenir-hi com a ponents:

— Martí BOADA i JUNCÀ, de la Direcció General del Medi Ambient de la Generalitat de Catalunya.

— Santiago VILANOVA i TANÉ, de la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

— Joan - Domènec ROS i ARAGONÉS, catedràtic d'ecologia de la Universitat de Barcelona.

— Joan RIERADEVALL, Cap del Servei del Medi Ambient de la Diputació de Barcelona.

Les jornades que es van perllongar durant tots els caps de setmana del mes de setembre mitjançant la projecció de vídeos relacionats amb el medi marí, van servir també per a exposar el compromís que adquiriria l'Ajuntament de Begur amb l'Associació Nereo, entitat que gestionarà, properament, el Centre d'Estudis del Mar que es pensa instal·lar en el Mas d'en Pinc-Carmen Amaya.

L'Associació Nereo està formada per un grup de joves biòlegs interessats en posar en marxa el Centre d'Estudis del Mar ans esmentat.

Aquest Centre tindrà com a objectius l'estudi i investigació del Medi Marí i l'Ecologia Terrestre.

Paral·lelament a aquesta activitat, que serà realitzada principalment pels biòlegs del Centre, hi haurà una estreta col·laboració amb la Universitat (que ja ha manifestat el seu interès), oferint als estudiants la possibilitat de realitzar estades al centre per a realitzar els seus treballs de camp, sense

haver de patir els problemes de desplaçament que actualment els condicionen.

Ahora, es dotarà al Centre d'un Macroaquàrium compost de 75 aquaris de diferents mides amb capacitat d'allotjar quasi 300 espècies representatives del nostre litoral.

S'ha pensat també en incorporar algun programa especial per a la

protecció d'algunes espècies en vies d'extinció i que com a primera experiència podria ser la tortuga mediterrània.

Tot plegat un projecte que amplia notablement l'oferta cultural i turística del nostre municipi i en que dipositem la nostra confiança esperant que arribi a bon terme.

Regidoria de Medi Ambient

L'Arbreda

Molt probablement abans d'acabar l'any, veurem al parc de l'Arbreda, l'inici d'una sèrie de canvis i millores encaminades a fer-ne un lloc més agradable per anar-hi a passeig, a jugar-hi o senzillament a seure.

En primer lloc es substituiran els jocs infantils per altres de disseny més actual, interessant i de més seguretat per als nens.

S'hi incorporaran, també, més bancs.

Amb la finalitat d'evitar que els vailets corrin pel carrer amb els «SKATES» està ja encarregada la construcció d'una pista de mòduls per a la pràctica d'aquesta modalitat, que sens dubte serà molt utilitzada.

I, en el decurs de l'hivern, veurem també la substitució gradual d'alguns arbres morts o malaltissos, per altres d'espècies més adequades i resistents.

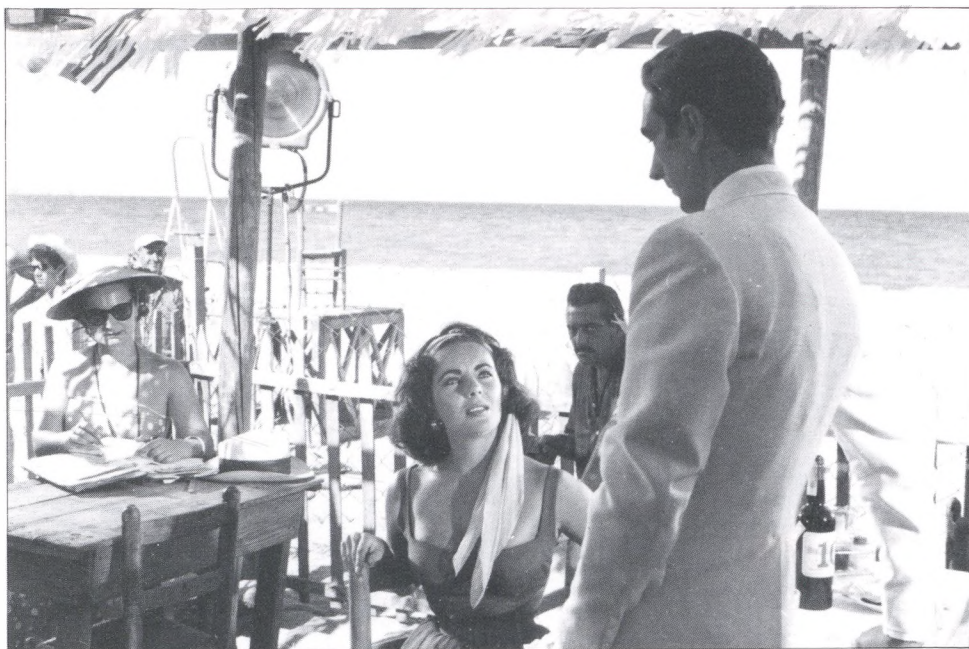
Regidoria del Medi Ambient

Gent de Cinema

(Segones Jornades Cinematogràfiques de Begur)

...Solc passar aquest dia al vaixell que torna d'Eivissa cap a Barcelona, però, aquest any la meua petita pàtria provisional és Begur, el poble més maco de la Costa Brava... Els meus companys són ara mateix la «gent de cinema» que participa en les jornades que van començar el dia 4 i acaben avui amb una visita al Museu del Cinema de Torroella de Fluvià... Potser per la seva modèstia m'agrada la trobada de gent i films a Begur: m'estimo més passar la diada aquí que no pas al Festival de Venècia.

Ivan Tubau
(Professor Universitat Autònoma de Barcelona i crític cinematogràfic)

Rodatge de la pel·lícula «De repente el último verano» (Foto Josep Carreras)

Comencem aquest escrit amb l'article d'Ivan Tubau, publicat l'onze de setembre al Diari de Barcelona, perquè sintetitza a la perfecció la sensibilitat i l'esperit d'una mostra de cinema feta amb il·lusió i amb el convenciment que el nostre poble és el lloc idoni a on, gent important del cinema s'hi troba «més bé» que a qualsevol altra manifestació cinematogràfica de més renom.

Ara i aquí, seria el moment de donar explicacions del com i el perquè d'unes jornades cinematogràfiques a Begur o parlar de l'ampli ressó que ha tingut aquesta proposta dins de tots els mitjans de comunicació a nivell de casa nostra i de l'estat, però, abans de les estadístiques ens estimem més fer recompte de les petites/grans coses, que al nostre entendre són importants i trascendents:

Ens han agradat les fotografies de Josep Carreras sobre el rodatge de la pel·lícula de Mankiewicz, «De repente, el último verano» (una de les petites joies de la mostra, segons Imma Merino), que ens han permès recuperar un fragment de la història «cinematogràfica» de Begur. Hem compartit l'enamorament de José Luis Guerín (premi a la millor contribució artística en el IV Festival de Cinema de Barcelona i un dels realitzadors més sòlids del cinema espanyol) pel

paisatge de Begur i la seva gent. Recordem la dolçor i la sensibilitat d'Uxia Blanco junt amb la resta de realitzadors i actors gallecs que ens han fet entendre una altra cultura al mateix temps que ells participaven en la nostra, escoltant i observant l'espontaneïtat «gens folklòrica» de les sardanes a plaça. Les converses exaltades i lliures d'en Nunes. El surrealista Arrieta amb tot l'estol d'actors de la seva última pel·lícula. La discreció d'en Garay. La trucada de Rosa Vergés des del Festival de Venècia el dia de la projecció de Boum-Boum...

Tot aquest component humà ha afavorit l'intercanvi, tant a nivell professional com a nivell de relació entre tots els elements que participaven en les jornades, sobretot amb la gent de Begur que han col·laborat des de diversos llocs de treball i han fet possible tirar endavant i aguantar el fort ritme de 8 dies «molt especials».

Per acabar, dir que dins els projectes de Gent de Cinema no només hi figuren les projeccions de cinema d'autor (tal com qualifica les jornades cinematogràfiques de Begur, Joan Salvany), sinó que paral·lelament s'ha pensat en realitzar cursos de tècni-

ques cinematogràfiques i recuperació de material filmat (aquest any es presentarà el document inèdit de l'enterrament de Carmen Amaya).

Com a contrapunt final volem referir-nos a les pel·lícules que han estat estrena a Begur:

Estrena absoluta a l'Estat Espanyol:

Merlín, los Caballeros de la Mesa Redonda - Director: Udolfo Arrieta. Stevy Seagullman - Dir. Xavier Daniel.

Estrena a Catalunya:

Zergatic Panpox - Dir. Xavier Elorriaga. Rumbo Norte - Dir. Miguel Ganga. El mar es azul - Dir. José M. Ortuoste. Crónica de la Guerra Carlista - Dir. José M. Tuduri. Urxa - Dir. Alfredo García Pinal / Carlos López Piñero. Viento de Cólera - Dir. Pedro de la Sota. Mientras haya luz - Dir. Felipe Vega. El amor de ahora - Dir. Ernesto del Río. Siempre Xonxa - Dir. Xano Piñero.

Estrenes a Girona:

Icream, Pin, pan, pun, revolución - Dir. Toni Padrós. Continental - Dir. Javier Villaverde.

ELISENDA CRUELLS
Gent de Cinema

Avaria a l'autopista

(Conte de Nadal)

Havia començat a nevar. Antonino havia plegat tard del taller mecànic on treballava i corria per l'autopista cap al seu llogaret, situat a una trentena de quilòmetres de Roma.

Les rodes del cotxe deixaven dos solcs sobre l'asfalt que aviat eren esborrats pels flocs blancs que queien del cel. De sobte, veié dues llumenetes vermelles que feien l'ullet al costat de la carretera. Va frenar amb precaució per no patinar i s'aturà al costat del petit vehicle.

«Què us passa?», va preguntar a l'home que tenia el capó del motor obert i grillejava, buscant una avaria que no trobava. «No sé... Se m'ha parat el motor, després de fer alguns espetecs», va respondre l'interpel·lat. Antonino se'l mirà amb més atenció. Anava vestit amb una americana i uns pantalons grissencs i portava una creu bastant grossa penjada al coll.

El mecànic va anar al seu cotxe a buscar algunes eines i li va ordenar: «Doni el demarré». L'home entrà al seu vehicle i provà d'engegar el motor. Res.

Antonino va comprovar les existències de betzina al dipòsit, el funcionament del carburador, la instal·lació elèctrica i va notar que l'home s'impacientava pel pas del temps. Antonino ja estava acostumat a aquestes reaccions i va continuar pacientment la busca de l'avaria.

Al cap d'uns minuts, va dir de nou: «Torni a donar el demarré». L'home va entrar de nou al vehicle i va intentar engegar-lo. Aquesta vegada el motor va respondre amb una gran acceleració. «Pari, pari!!», va ordenar el mecànic, acompanyant els crits amb un expressiu gest dels braços.

Es va tornar a mirar de reüll aquell home, d'estatura normal que semblava estar cada vegada més nerviós. Qui podia ser? Per què anava tot sol per la carretera a aquelles hores de nit de la vigília de Nadal?

Finalment va deixar un moment la clau anglesa sobre el motor i li va preguntar: «Que té molta pressa?»

L'home es va arronsar d'espatlles i va tardar una mica a contestar: «És que vaig a dir la missa del gall a la parròquia de Villavechia i no sé si hi arribaré a temps».

Antonino se'l va mirar amb curiositat. Ell no era massa practicant, però sentia un cert respecte per la gent que manava a l'Església.

Va acabar de reblar uns cargols, es va assegurar que la tapa del delco estés ben posada i va baixar el capó amb un cop sec. «Espero que li vagi bé», va dir lacònicament. L'home es va desfer llavors en agraïments i lloances. «Si no hagués estat per vostè, no sé pas com ho hauria fet a aquestes hores de nit i de la nit de Nadal, precisament», li va comentar. Després va posar mà a l'americana, es va treure una cartera petita i arrugada i

li va preguntar: «Quant li dec?» Antonino va fer un gest ambigu, mentre deia: «No, res... No val la pena». L'home va limitar-se a contestar: «Doncs, moltes gràcies i que Déu li ho pagui!» I obrint la seva cartera, li va llargar un targetó blanc, amb un escut vermell. Antonino no se'l va mirar fins que l'home i el seu cotxe ja s'havien perdut, carretera enllà. Llavors va llegir, astorat: «Josephus Lombardi, Papa».

Encara s'estava preguntant com podia ser que el mateix Papa anés tot sol en cotxe per l'autopista, vestit com un home normal, quan va sentir els crits de la seva mare que trucava a la porta de l'habitació: «Antonino! Antonino! Desperta't que ja és hora de dinar!»

PERE MADRENYS
Periodista

El Farolillo

Són les dues de la tarda i la calma envolta Begur. Ja ha dinat tothom o gairebé i els carrers estan en silenci.

Camino cap al Farolillo; és la millor hora per trobar-hi tranquil·litat, hi haurà gent fent el cafè, però no se sentirà el xivarri d'altres hores del dia.

Entro i m'envolta un ambient tranquil, juntament amb l'olor de cafè i tabac.

La Quimeta i en Xicu, com sempre, estan al peu del canó amb el segon dels seus dos fills, l'Enric.

Volem preguntar sobre la seva història, que va lligada al Farolillo, a dins mateix d'aquest bar del nostre poble, que crec que és massa poc anomenar bar. El Farolillo és més que un bar! Potser sembla un culé quan diu que el Barça és més que un club. Però sí, el Farolillo, repeteixo, és més que un bar.

A Begur, és un punt neuràlgic important per on passen tots els begurencs en un moment o altre, tant els grans com els petits, a prendre un cafè o a buscar un gelat o unes patates fregides...

I aquí, a la taula rodona, presidida per un colossal dibuix d'en Jordi Macabich caricaturant una gran part de begurencs, seiem. Aquí, en aquesta taula, s'ha discutit de tot, s'ha fet història. En aquesta taula s'ha decidit el futur de Begur més d'una vegada... Això creiem.

Sabem que en Xicu i la Quimeta van néixer a Llers, on encara tenen la casa dels pares. Van casar-se i, ja casats, van venir a Begur.

—Quan i com van arribar a Begur?

En Xicu pren la paraula:

—Vam arribar l'any 1954. Ja feia dos anys que el pare de la Quimeta havia vingut a Begur i tenia un celler aquí on ara hi ha el Farolillo.

—Aquesta casa, la va fer el seu sogre?

—No; la casa era antiga. Havia estat de feia anys un celler. Li deien «Ca l'àvia Renarda». Quan ella es va retirar, en Camilo Castelló, que era l'amo de la casa, va agafar el negoci i hi tenia a més del celler una fleca. En arribar el meu sogre es va quedar només en celler.

—Quan van arribar vostès el 1954, la van mantenir com a celler?

No, nosaltres la vàrem convertir en el que és ara, amb moltes hores de dedicació. De les set del matí a la una de la nit, sempre sense parar.

—I el nom, qui l'hi va posar?

En Xicu diu:

—El meu sogre hi havia posat molts de fanals i va ser quan nosaltres vam començar el negoci, que va ser quan ja vam haver de decidir posar-hi nom. Ens vàrem reunir amb els clients de cada dia a la taula rodona i es va decidir entre tots el nom ja definitiu «El Farolillo».

—¿I per què no li dieu, ara que tot es tradueix al català, el Fanalet?

En Xicu ho té molt clar!

—No, de cap manera! Ja no seria el nostre Farolillo.

I nosaltres hi estem d'acord.

La taula s'emplena de gent i passem al menjador. Una caricatura gegant de la gent de Begur també presideix el menjador on els diumenges a la nit ens trobem molta gent tant de Begur com estrangers, clients de fa més de trenta anys delectant-se amb els «platillos» de la Quimeta, que fa una cuina casolana que no te res a envejar a molts restaurants amb més pretensions.

Quan el diumenge a la nit entres al Farolillo i vols sopar, és quasi obligatori entrar a la cuina a flairar l'olor i decidir davant les safates plenes dels

plats més casolans. I preguntem a la Quimeta:

—On ha après a cuinar?

Quan era joveneta em distreia veient l'àvia i la mare com cuinaven i de mica en mica m'hi vaig anar engrescant. Faig un menjar molt senzill.

Per aquí ha passat gent important?

Tant en Xicu com la Quimeta recorden:

D'artistes, la Carmen Amaya i el seu marit. Eren gent assidua del Farolillo; hi passaven bones estones. També hi han passat ministres com en Gutiérrez Mellado, presidents com en Suárez i altres polítics com en Maragall, en Vestringe, en Trias Fargas, Déu l'hagi perdonat, o el mateix Heribert Barrera... No sé, potser ens en descuïdem algun... Home! i d'artistes, no hi pot faltar en Macabich i la seva dona que ja són uns clients de sempre.

—I, d'anècdotes, n'hauran passat moltes. En recordeu cap?

—Bé, ara, diu l'Enric:

—L'única que em ve a la memòria, i és un dir, perquè no ho recordo personalment, jo era massa petit, és d'una pel·lícula que varen filmar, on sortia el Farolillo, i ens van canviar el nom. Erem el bar Pepe. La protagonitzava en Robert Vaughn, més conegut com el Napoleón Solo. Però d'això fa vint anys.

—¿I, què es discuteix en aquesta taula rodona?: més de futbol o de política? És una mica un parlament en petit?

—Sí, realment és un parlament, aquí es discuteix de tot, absolutament de tot.

Ja és tard, tenen molta feina i el Farolillo s'omple de gent per a fer el cafè... Me'n vaig donant les gràcies a aquests amics que han obert les portes del Farolillo a Begur una vegada més.

Surto i camino cap a l'església. Ensopego amb algú, anava despistada. Aixeco el cap i veig el carter.

—Noi! Quina empassegada! Jo vaig atabalada, però tú, ¿on vas tan de pressa?

—Al Farolillo!!

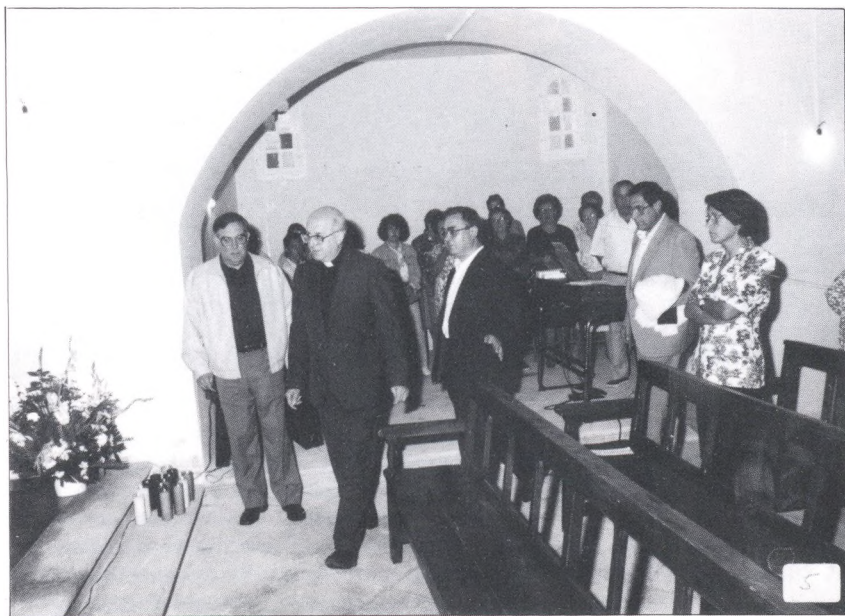
Activitats Socio-Culturals

Nuri Paris, de La Bisbal guanyadora del concurs «Begur un tema per a artistes» celebrat el mes de setembre, amb l'oli amb esmalt «Casa Pella i Forgas». En total s'hi van presentar 78 obres.

El catedràtic de Dret Civil de la Universitat Autònoma de Barcelona, el begurenc Lluís Puig i Ferriol, va pronunciar l'11 de setembre —Diada Nacional de Catalunya— la conferència «El Dret Civil català» a la sala de Plens de l'Ajuntament. L'assistència de públic fou multitudinària.

La presència del bisbe de Girona, Mn. Jaume Camprodón, en el convent de Santa Reparada, el propassat dia 15 de setembre, va realçar els actes commemoratius.

El popular escriptor Paco Candel, autor d'obres tan significatives com «Els altres catalans» va visitar el poble de Begur el passat dia 21 de novembre. La visita s'emmarcava dins les activitats de l'Escola del Doctor Arruga. L'Alcalde va rebre a Paco Candel i una representació d'alumnes i mestres de l'escola a l'Ajuntament.

Els capítols matrimonials

En Lluís Costa, l'arxiver, m'ha demanat un article per al Pedris Llarg. No m'hi puc pas negar. No m'ha assenyalat el tema. Millor. Diré unes paraules sobre els capítols matrimonials, aprofitant que tinc a les mans les escriptures i els documents de la família Ferrer-Bruguera que guarda acuradament i que m'ha deixat llegir; cosa que agraeixo molt.

La família Ferrer és molt begurenca. No viu actualment a Begur, tot i que conserva la seva casa de l'estil típic dels indians. Habita al Prat de Llobregat. Com molts altres begurencs un dia anaren a viure fora de la nostra vila per raons de treball i de professió. Va ser una família important. Entre ells, al llarg dels segles, hi hagué pescadors i mariners, fabricants de suro i industrials de pesca salada, negociants, propietaris, indians, batlles de la nostra vila, etc. Era una de les poques famílies benestants de Begur.

Entre la seva documentació familiar hi ha un plec de 14 capítols matrimonials. No puc pas fer un tractat d'aquest tema; però vull fer ressaltar solament alguna petita curiositat. Tots aquest capítols són del segle XVIII. El primer porta la data del 1705; però hi ha documents que fan referència a capítols anteriors. Només n'hi ha un que és del segle passat; més en concret, és de l'any 1860. Tenen, doncs, una vellúria notable.

Els capítols matrimonials són una institució característica del dret civil català. Existeixen en altres indrets de l'estat espanyol, i fins en alguns països estrangers. Tenien per objectiu la defensa del patrimoni familiar, donar el dot a les filles i establir unes relacions jurídiques amb les quals s'havia de regir la vida matrimonial. Eren una escriptura pública que s'havia de fer davant de notari amb la presència d'uns testimonis. Estan escrits en català, si bé acostumen acabar en llatí. Solien fer-se abans de la celebració de les noces, però es podien signar també un cop ja casats, i fins després d'haver fet el lliurament d'una part del que s'havia de pactar. Fan els pactes els parents més propers: pares, avis i molt sovint s'hi troben germans i germanes, a més dels nuvis. Cada un dels capítols matrimonials és diferent, si bé tots

Aspecte de la casa Ferrer-Bruguera

segueixen unes mateixes pautes i entren una terminologia molt similar.

Els nois no acostumaven a rebre diners, sinó propietats i altres drets. A voltes equivalien a la llegítima que ja els corresponia. La hisenda familiar no sempre era per al germà gran. A la família Ferrer no hi faltaven els fills que anaren a Amèrica, allà es casaren i es desentengueren dels seus deures filials. El pare deixa les coses al fill que té cura d'ell. Sempre els posa el deure de procurar-li tot el que necessiti durant la seva vida, tant si està sà, com si té problemes de salut o de veïesa. El pare sol reservar-se la propietat i l'usdefruit d'allò que dona al seu fill qui després de la mort dels

pares passarà a ser plenament propietari dels béns que ha rebut. En un principi aquests pactes eren irrevocables, fins en el cas que el receptor dels béns familiars es comportés malament. Més tard va canviar-se aquesta clàusula del dret català.

El nuvi podrà conservar i negociar amb el dot que li aporta la seva futura esposa. Però està previst que si hi ha una separació matrimonial o la dona mor sense deixar fills o amb fills que no han arribat a l'edat de testar, hagi de retornar a la família de l'esposa el dot i els altres dons que havia rebut d'ells. No comptabilitzen els rèdits que el marit hagi aconseguit amb el dot de l'esposa. Això quedarà per a ell.

També podrà quedar-se els vestits i les joies que ell hagi donat a la seva muller. Un cop acceptats els pactes, el nuvi es compromet a no reclamar res ni de la seva família, ni de la família de la seva esposa. Els capitols servien, a més, d'època, és a dir, de rebut. Es reconeix que s'ha rebut el que s'ha pactat.

Normalment els capitols matrimonials començaven parlant de la noia que anava a contraure matrimoni o que s'havia casat ja. A totes elles se'ls assenyala un dot. Moltes vegades tenien ja en el seu poder una part del dot que els pares i familiars pactarien amb ella.

El dot sol ser de 100 lliures barcelonenses. Però segons les possibilitats de la seva família i l'afecte que tenen vers ella els seus pares i germans, aquest dot pot enfilar-se a les 150 o les 180 lliures. La lliura no és cap moneda, sinó una unitat de compte. Per això, ens podem quedar sense saber el valor que té una lliura. A títol orientatiu faig unes comparacions tretes dels mateixos papers de la família Ferrer i de la mateixa època dels capitols matrimonials. Una botiga, és a dir, una casa de pescadors, a Sa Tuna el 1756 valia 82 lliures. Una vinya amb bosc el 1767 costava 84 lliures. Quatre vessanes de terra sorrenca el 1760 les donaven per 20 lliures. Per una peça de terra erma el 1768 se'n pagaren 115. A les darreries del segle XVIII una casa amb el seu hort pujava ja a les 500 lliures. Podria donar més dades; però no cal.

Hi havia altres coses que formaven part del dot de la noia casadora. Sempre rebia una caixa que en deien «a tall de monja». Nosaltres les anomenem caixes de núvia; i fàcilment les trobem a les cases velles. Solien ser de noguer, però a voltes eren d'arbre blanc que quan és vell i ben assaonat esdevé una fusta de molta qualitat. Eren caixes noves que portaven pany i clau. Als últims capitols matrimonials no es parla de caixa, sinó de calaixera. Naturalment la núvia no s'emportava una caixa buida. Tot i que en cap cas es donen detalls, és de suposar que a l'interior de la caixa hi havia la seva roba personal i la roba pròpia del parament de la casa.

En canvi, a cada capítol matrimonial es parla de joies, que solien ser d'or o d'argent, amb corall i pedres de més o menys valor, i de la roba femenina que anava junt amb el dot. Tot llegint els capitols i fent córrer la imaginació podem endevinar el goig que feien les dones d'aquella època, un cop

habillades amb la roba que aquí s'esmenta. Sé que a les senyores els agraden els draps — no és cap defecte—. A elles els presento un mostrari.

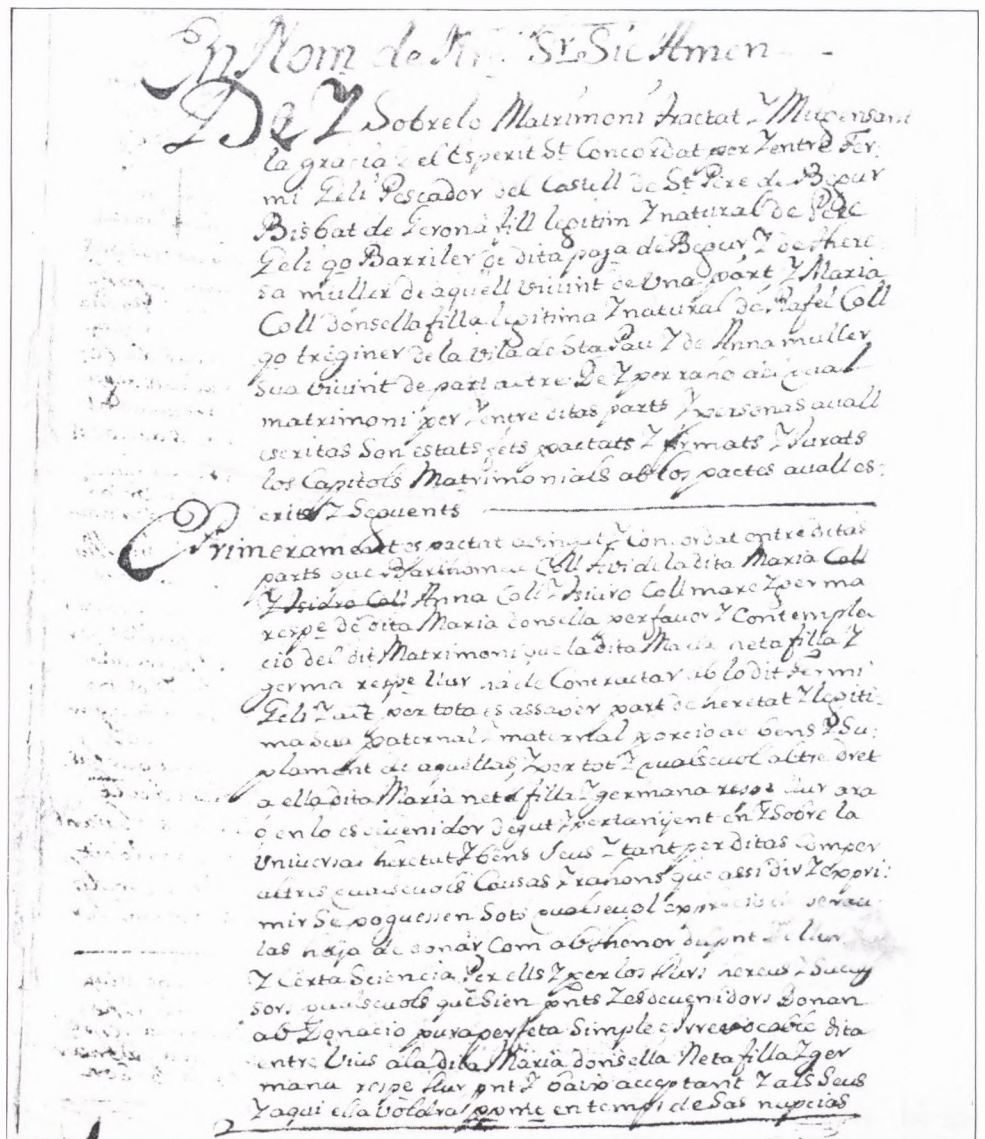
Na Jerònima Pi i Ferrer, la que obre els capitols de referència, rebé 120 lliures, la caixa, el vestit nupcial, dos gipons, faldilles i altres vestits i roba. El gipó que trobarem a cada escriptura era un vestit amb mànigues, ajustat al cos, que arribava a la cintura. Els altres documents parlen de vestits d'escot negre, de vestit de xamellot i de gavardina i faldilles d'escot de ipra negra amb el seu «guardapié» de sarja; de gipó i mànigues de ximallot de lila, faldilles de blavet, un gipó d'estamenya glasseta... Alguna núvia rebrà un gipó i faldilles d'escot negre de Gènova amb el seu «guardapié», gipó i mànigues de sarja. En algun lloc s'evocuen faldilles, gipó i caputxa negra; també, caputxa d'estamenya de mans, gipó de terna ratllada, faldilles d'escotí negre amb el seu gipó de pimallot de Brussel·les i «guarda-

pié» de burata. Hi ha davantals de tafetà, faldilles de burata ensetinada, gipó de burata de Mallorca. Es parla de vestits senzills, ço és — diu — gipó de vellut negra, gipó de pamellot anglès, faldilles de burata i d'estamenya negra, caputxa d'estamenya negra... No continuo.

El segle passat la moda femenina havia canviat. Això es veu fins i tot en els capitols matrimonials. Aquí es parla de vestits de seda negra o de color, faldilles de merino negre, mantellina de blonda blanca, o de merino negre i de mantons de crespó. No hi havia pas malgust al guarda-roba de les senyores de mitjans del segle passat.

Com veuen, amb els capitols matrimonials podem conèixer els costums dels nostres passats, i fins podem saber com vestien les nostres besàvies begurenques.

Mn. JOSEP VAQUER i CATÀ

Capítol matrimonial

Los animales de compañía

Mi esposa, Bárbara, y yo amamos a todas las criaturas vivas, en particular a los animales indefensos, perdidos o enfermos. Durante nuestra estancia de más de dieciseis años en Begur hemos visto demasiados casos. Esto nos ha causado mucha tristeza pero no sería justo decir que España es distinta, por lo que se refiere a esto, de otros países desarrollados: la mayoría de las partes de Europa tiene el grave problema de animales no deseados, abandonados o perdidos, sobre todo los perros y los gatos. En efecto algunos de estos países se enfrentan con un problema mucho más duro de lo que España tiene.

Nos infundió mucho ánimo cuando oímos que el Sr. Josep Miró i Ardévol, Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de la Generalitat de Catalunya, estaba a punto de presentar al «Parlament de Catalunya» un proyecto de Ley sobre protección de animales domésticos, gatos y perros. Esta Ley, la primera en este sentido en todo el estado, fue debidamente promulgada y Catalunya tiene el derecho de estar muy orgullosa de esta iniciativa.

Al principio de nuestra permanencia aquí nos interesamos por la Sociedad Protectora de Animales «Rodamón» de Palafrugell. Esta sociedad fue establecida por una catalana, la Sra. Montse Hofmann, la cual ahora vive jubilada en Palafrugell. La señora Hofmann contribuía con su dinero, tiempo y energía para desarrollar la Sociedad y su refugio en Palafrugell.

Ella empezó de forma modesta hasta llegar a la actualidad, en la cual hospeda a más de cuatrocientos perros en aceptables condiciones. Los «huéspedes» de «Rodamón» son los animales que han perdido a su dueño y están esperando un nuevo hogar. Montse se jubiló hace poco por razones de salud, pero «Rodamón» sigue su labor bajo la dirección de otros amantes de los animales. La historia de la Sociedad «Rodamón» es otra cuestión mucho más larga, que, espero, se contará algún día.

Conocemos a muchas personas de Begur que quieren a los animales igual, o quizás más, que nosotros. Hay demasiados para enumerarlos y, seguramente, habrá muchos más que no sabemos.

Begur, con respecto a este tema, tiene sus propios Reglamentos —Ordenanza sobre «tinença d'animals»— fechada el 31 de mayo de 1989. Esta ordenanza explica, con toda claridad, los deberes y las responsabilidades de los dueños de animales domésticos. Incluye en la prohibición de espectáculos que pudieran causarles sufrimiento o degradación. También prohíbe el abandono o mal trato de los animales y los excluye de lugares tales como: las playas durante la temporada turística, establecimientos de alimentación, escuelas y parques infantiles.

Para las personas que aman a sus perros sería aconsejable proveerlos de collares marcando su nombre i dirección. Esto ayudaría a reducir considerablemente el número de animales extraviados, especialmente a los que pertenecen a las personas visitantes de Begur, cuyos perros se encuentran en un entorno que les es desconocido, y no saben como regresar a su casa.

Cualquier persona puede colaborar y ayudar a los dueños que han perdido su perro, comunicándolo a la Policía Municipal, cuando vean un perro que parece estar verdaderamente extraviado. El perro entonces será enviado a la Sociedad «Rodamón», adonde el dueño puede acudir para saber si su animal está allí. En la espera de estos días el animal mientras tanto recibirá alimentación y los cuidados de un veterinario, que los visita en días laborables, en caso de enfermedad o lesión. Muchos de los perros de «Rodamón» són muy bonitos, cariñosos y de buen comportamiento. Cualquier persona que necesite un perro, puede ir para elegir uno, sin pagar nada.

Si alguna persona es amante de los animales y quiere colaborar con esta Asociación, puede ingresar su donativo por medio de su cuenta bancaria número **002075-09 de la Banca Catalana** en Palafrugell. La Sociedad «Rodamón» les estará muy agradecida.

E. R. MATTHEWSON

Ens quedarem sense sal?

Quan tenia disset anys vaig fer la primera volada, una mica llarga de distància i de permanència a les terres de Lleida. Abans no havia passat mai de Barcelona. Vaig experimentar una sorpresa agradable que la he assaborit tota la vida. Em refereixo a la gran riquesa fonètica dels diferents llocs de Catalunya doncs em vaig trobar convivint amb nois de Lleida, Tarragona, Barcelona i Girona. Més tard va passar-me el mateix amb companys de Balears i València, i també quan vaig conèixer gent de la resta d'Espanya: gallecs, andalusos, etc... vull dir que la mateixa sorpresa del català, també la vaig tenir amb la parla de les diferents regions espanyoles. És bonic, i trobo que dóna molt caràcter això que els pobles es diferenciïn per un tret tan important com és la pròpia parla.

No fa gaires dies, vaig llegir un article de la Montserrat Roig, que s'expressa tan bé, que va escriure quan va arribar a Barcelona després de passar un cap de setmana a un poble de Mallorca que es diu Calvià. Explica amb engrescament el que ella havia gaudit escoltant aquell parlar tan autèntic de la gent de ses illes, que del cap vespre en diuen «s'horabaixa» i que un grup de persones que l'escoltaven és «un caramull de gent». Ella diu que aquesta parla fa «olor de molsa humida». Em veig sovint amb un noi mallorquí que és amic del jovent de casa, i m'agrada de parlar, «ratllar», amb ell. L'altre dia teníem una conversa de bolets, i em deia que dels rovellons a Manacor, el seu poble, en diuen «esclatasancs», quina paraula tan bonica i descriptiva.

A mi el que em complau és pensar que a Begur podem presumir de tot això que fascina a la Montserrat Roig, i amb aquestes ratlles voldria pregar-vos amics begurencs, que tots junts ens esforcessim en mantenir aquesta parla local que ens dóna tant caràcter. Això que demano vol una mica de força de voluntat, donat que avui rebem influències d'arreu, com són els grans mitjans de comunicació, relació i convivència, que per un altre costat són molt bons, però si badem una mica ens trobarem amb un altre producte LIGHT com tants que s'han posat de moda últimament.

Hi ha molta gent de Begur que quan han sortit a fora o be quan ha

El parlar salat de la gent de Begur, un patrimoni oral que cal preservar

mantingut una conversa amb algun visitant, ha procurat dissimular la nostra manera de parlar, quan és ben cert que a ells els agrada la nostra fonètica, i sobretot quan de tant en tant hi posem aquests puntets de sal que l'assaboreixen.

Vaig anar a treballar a una pastisseria de Girona quan tenia quinze anys. La feina de l'obrador és bonica però una mica empastifadora. Per sortir al carrer teníem una bata que ens posàvem sobre la roba de treball. Un dia la mestressa em va cridar perquè anés a portar un paquet a casa els Srs. X. Jo li pregunto: —He de posar-me sa bata? No, no, Ja vas bé amb espardenyes, va contestar-me.

Quan treballava a la Cooperativa havia sentit explicar a en Pere «Antic» que un de Begur fou citat al Jutjat de La Bisbal per declarar com a testimoni d'un fet. En un moment determinat, el fiscal li demanà que expliqués el que sabia, ell tot nerviós digué: «Jo vaig veure sortir es gat amb sa cua estarrufada...» Ja podeu figurar-vos la continuació...

Amb en «Juanito» Agudo, quan ens trobem parlem sovint d'aquest tema del SALAR, i estem d'acord que s'està perdent, i sap greu que es pugui perdre una cosa tan típica i tradicional com aquesta, que forma part de la nostra

cultura. Ens quedarem sense sal? Amb paciència, acabeu-me de llegir, potser ho veureu diferent.

Estic ben convençut que d'anècdotes com les que us he explicat tots en teniu més d'una per afegir-hi, segur que en podríem fer un llibre. Potser un altre dia, si m'ho permeten, continuaré amb aquest mateix tema, doncs l'espai que se'ns facilita cada PEDRIS LLARG no és per fer-ne abús.

Tornant a les converses amb l'amic Agudo, un dia, quan erem prop de Carnestoltes, em va explicar un cas que havia presenciats i que ens omplí d'optimisme. Em diu: —Ara vinc de l'estanc i hi havia es menuts d'en Ponsatí que es volien comprar una careta, el que porta ulleres se l'estava provant i no li entrava, el seu germà li diu: «Burru, com vos que t'entri sa careta si no et treus ses uieres». Això és esperançador, doncs aquesta conversa la tenien dos vaillets de vuit o nou anys.

Hem de mirar que tot això no es perdi. No trobeu que és bonic?

Que passeu BONES FESTES NADALENQUES.

Afectuosament.

J. C. RIERA

CINEMA AL CASINO CULTURAL:

Dia 25 de desembre, a les 10 del vespre:

El club de los poetas muertos

Dia 26 de desembre, a les 5 de la tarda:

Este muerto está muy vivo

MISSA I CONCERT NADALENC

Dia 15 de desembre, a les 8 del vespre.

Lloc: **Església de St. Pere**

Participa: **Coral «Mestre Sirés» de Palafrugell.**

DIJOUS 3 DE GENER DE 1991

De 6 a 8 del vespre, a l'entrada de l'Ajuntament, hi haurà 2 patges de Ses Magestats els Reis d'Orient que recolliran les cartes dels infants.

DEL 27 DE DESEMBRE DE 1990 AL 4 DE GENER DE 1991, TOTS ELS NENS DE MENYS DE 10 ANYS, PODRAN PASSAR PER L'AJUNTAMENT A RECOLLIR EL TIQUET QUE HAURAN DE PORTAR AL CASINO PER TENIR EL REGAL.

DISSABTE 5 DE GENER DE 1991

A les 6 de la tarda, a la plaça de la vila, animació musical amb **ELS GRALLERS DE BANYOLES.**

A 2/4 de 7 del vespre, arribada dels **REIS MAGS D'ORIENT** per l'Avinguda Onze de Setembre.

*Bones Festes de Nadal i un Any 1991
Ple de Felicitat i Progrés*

*

Ajuntament de Begur